

ikke komme videre ind derpaa; der er efter min Opfattelse ikke nogen Mening veri. Min Tankegang — og jeg tror, jeg fortaar dette Forhold ligesaa godt som det ærede Medlem og er ligesaa godt inde i det — er simpelthen den, at jeg er enig med Forslagsstillerne i, at det er urigtigt, naar Retsbetjentene hidtil have havt en Ret til at udsende Breve, som de lode gaa fra Sogn til Sogn, og at enhver Ret for Retsbetjente i saa Henseende skal være dem affaaen; med andre Ord, at Retsbetjentene aldrig i noget Sogn skulle kunne benytte Pligtarbejdsdagene til Brevbæring, men naar de blive nødte til at anvende Brevsendelse ved Bud, skal det betales. Men, siger jeg, naar man uden videre ophæver den Bestemmelse i Forordningen af 1791, gaar man videre, idet man derved tillige affskjærer Sognefogderne enhver Ret til at bruge Budsendelse, en Ret og en Forpligtelse, som Sognefogderne ingenlunde i saa faa Tilfælde have. Jeg vil f. Ex. nævne det ærede Medlem, at naar der opstaar Ildløs, er det Sognefogdens Pligt stieblikkelig ved ribende eller gaande Bud, hvad det nu kan være, at meddele det til Herredsfogden. Det er Noget, han kan benytte en Husmand eller en anden Budsendelse til. Det Samme gælder ogsaa i mange andre lignende Tilfælde, naar der f. Ex. sker en Forbrydelse eller Sligt. Jeg siger blot, at det er betænkeligt uden videre at fratage Sognefogderne denne Ret, uden i Forveien at have undersøgt i fjerneste Maade, hvorledes Forholdet egentlig stiller sig i den Henseende i de forskjellige Sogne. Det ærede Medlem taler hele Tiden om Udgifter for Kommunekassen. Ja, jeg tror ogsaa, at man i de fleste Tilfælde, hvor Sognefogderne ikke ligefrem have renonceret derpaa, har ordnet den Sag saaledes, at han faar en Bagatel af Kommunekassen og saa bruger Sogneraadet Pligt-dagene paa anden Maade. Husmændene kan det være aldeles ligegyldigt; jeg tror nok, at naar man vilde give Husmændene Valget mellem Beholdelsen af Brevbæringen eller ikke, valgte de ubetinget Brevbæringen. De kunne jo kun tvinges til at gøre deres tre Pligt-dage, enten det nu er Snekastning eller Brevbæring eller andre Ting, og jeg anser Brevbæring for omtrent den letteste og behageligste Maade at gøre en Pligt-dag paa. Det er altsaa slet ikke for Husmændenes Skyld, men jeg siger, det er for Sognefogdernes Skyld, at man ikke maa gaa hen uden videre og slaa en Strøg over det Forhold. Det ærede Medlem kan sige: Ja, men det kunde jo gaa godt alligevel. Nei, det kan det ikke, thi naar der ikke staar en Bestemmelse bagved, ifølge hvilken de have Ret dertil, faae de ingensomhelst Erstatning af Kommunerne. Jeg har derfor stillet mit Ændringsforflag i den Form, hvori det er, for fuldstændig at have den Ret, som Retsbetjentene hidtil have havt til at kunne benytte Brevbæringen, og der ligger ikke en Smule bagved, hverken det ene eller

det Andet. Jeg gad egentlig vidst, hvorledes det ærede Medlem vil kombinere, at der ligger Noget bagved. Men paa den anden Side er jeg en Modstander af at gaa hen og ogsaa for Sognefogdernes Vedkommende at have denne Bestemmelse, der har Gyldighed over hele Landet, og som maaste bliver brugt eet Sted mere og et andet Sted mindre, men som i hvert Fald fortjener Undersøgelse, før man hæver den, og det navnlig en Undersøgelse, der skal henvises til Indenrigsministeren, idet den egentlig ikke kommer Justitsministeren ved. Jeg tror, vi gjøre flokt i snarest muligt at hæve denne Bestemmelse for Retsbetjentenes Vedkommende og saa lade det Andet ganske rolig skjætte sig selv. Har Forholdet nogen Betydning, skal det blive staaende, og er det en forældet Bestemmelse, som ikke bruges, falder den bort af sig selv.

Strandskov: Jeg skal ikke komme ind paa de Bevisgrunde, som den ærede sidste Taler fremhævede; kun en af dem skal jeg omtale. Det var atter Sognefogderne, det dreiede sig om, nemlig det, at ved Ildbrande skulle Sognefogderne bringe Politimesteren Bud og Bæstebom, hvor og hvordan Ildbranden er. Jeg kan naturligtvis ikke paa staa, at det er ens over hele Danmark, men jeg har endnu aldrig oplevet, at det skulde være en Pligt, som paahvilede Sognefogden. Naar Brandvæsenet er ordnet efter de Love, som nu gælde for Brandvæsenets Vedkommende, saa er der idetmindste paa Møen Noget, som hedder Udridere, og disse have ikke alene ligesom Husmændene at gaa efter Breve, som kunde forsendes med Posten, men de have ogsaa uopholdelig at ride og overbringe Ordre uden nogetsomhelst Vederlag. Den Byrde, som Sognefogderne skulde have derved, eksisterer altsaa ikke, idetmindste ikke saavidt jeg kender Noget til Sagen. Alt det Øvrige, som det ærede Medlem sagde, og som skulde tale til Fordel for den foreslaede Ændring, skal jeg ganske rolig overlade til det høie Things Bedømmelse.

Ogenbøll: Jeg vil blot til Svar sige til det ærede Medlem, at det ærede Medlem jo stadig kommer tilbage til, hvorledes man har det paa Møen. Ja, der har man det vistnok ganske fortreffeligt, og jeg indrømmer, at det er en meget forstandig Skik at have en fast Udrider til Brug i saadanne Tilfælde — det kalder jeg forøvrigt ogsaa Pligtarbejde —, men det er ingenlunde alle Steder, at man har det saaledes. I den Jurisdiktion, hvor jeg bor, eksisterer ikke saadanne Udridere; Sogneraadene der have formodentlig ikke villet bevilge en saadan Udgift, men derfra kan man altsaa ikke argumentere.

Justitsministeren (Mellermann): Medens jeg ikke kan se, at der kan være nogen Be-